Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 4. *Den 15. November 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Engle og Aander.

(Fra The Key to Theology.)

„*Er de ikke alle tjenende Aander, udsendte til at tjene dem, som skulle arve Salighed?*" Hebr. 1, 14.

Engle er af samme Stamme som Mennesker. De er i Virkeligheden Mennesker, som er overgangne fra en lavere Tilstand til fremadskridende Væseners høiere Kredse. De har gjennemgaaet Døden og er opreiste igjen til Liv, og besidder følgelig et guddommeligt Menneskelegeme af Kjød og Been, udødeligt og evigt. De æder, drikker, synger og samtaler ligesom andre Mennesker. Nogle af dem har Nøglerne til Apostelskab og Præstedømme, hvorved de lærer, underviser, velsigner og udfører Mirakler og mange kraftige Gjerninger. Forvandlede Mænd, som Enoch, Elias, Apostelen Johannes, og tre af Apostlerne paa den vestlige Halvkugle, er ogsaa liig Englene.

Engle er Tjenere baade for Mennesker paa Jorden, og i Aandernes Verden. De gaae fra en Verden til en anden med mere Lethed og i kortere Tid, end vi færdes fra en Stad til en anden. De har ikke en eneste Egenskab, som Mennesket ikke har. Men deres Egenskaber er mere modnede eller mere udviklede, end Menneskets i den nærværende Virkekreds af Tilværelsen. Naarsomhelst Præstedømmets Nøgler, eller med andre Ord, Nøglerne til Theologiens Videnskab, nydes af Mennesker paa Jorden, saa er et saaledes priviligeret Folk berettiget til Engles Betjening, hvis Forretning med Mennesker paa Jorden er, at tilbagebringe Apostelskabets Nøgler, naar de er tabte; at ordinere Mænd til Apostelskabet, naar der ikke har været nogen apostolisk Følgerække; at betroe Nøglerne til en nye Uddeling; at aabenbare Historiens Hemmeligheder, nærværende og forbigangne Tiders Kjendsgjerninger, og at udfolde Fremtidens Tildragelser. De er ogsaa undertiden beskikkede til at udøve Straffedomme paa Individer, Stæder eller Nationer. De kan være tilstede i deres Herlighed, eller ogsaa kan de komme i Skikkelse og Udseende som an-

dre Mennesker. De kan ogsaa være tilstede uden at være synlige for Dødelige.

Naar de kommer som andre Mennesker, vil de maaskee æde og drikke og vaske deres Fødder, og tage Bolig hos deres Venner. Derfor er det skrevet: „*Glemmer ikke Gjæstfrihed, thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle.*“ Hebr. 13, 2.

Deres Forretning er ogsaa at trøste og undervise enkelte Medlemmer af de Helliges Kirke, helbrede dem ved Hænders Paalæggelse i Jesu Christi Navn, eller sige dem hvilke Midler de skal bruge for at blive helbredte, lære dem nyttige Ting, synge en god Sang for dem, advare dem for tilkommende Fare, eller befrie dem fra Fængsel eller fra Døden.

Disse Velsignelser har stedse været nydte af Folket eller de Helliges Kirke, naarsomhelst en saadan Kirke har existeret paa vor Planet. De er ikke meer særegne for een Uddeling end for en anden.

De havde travlt i den patriarkalske, den mosaiske og den evangeliske Uddeling. De befriede Loth og ødelagde Sodoma.

De var sysselsatte med Moses og Propheterne. De forudsagde Johannis Fødsel til Zacharias. De forudsagde for Maria hendes Undfangelse og Jesu Christi Fødsel. De underrettede Joseph, hendes Mand, om hendes Tilstand. De tilkjendegav Jesu Fødsel for Judæas Hyrder, og sang en Lovsang om Fred paa Jorden og Velbehagelighed for Menneskene, for at hilse ham velkommen. De tog Vare paa hans Fodtrin under hele hans Ophold her paa Jorden. En Engel var i Virkeligheden Redskabet til at aabne Gravens skumle Fængsel og fremkalde Messiæ sovende Legeme, den første til at udbryde: „Han er ikke her, men er opstanden.“ To Engle i hvide Klæder var de første til at forkynde hans anden Tilkommelse, medens han opfoer i sine Disciples Paasyn. Idet de saaledes var befriede fra den personlige Omsorg for deres Herre paa Jorden, henvendte de sin Opmærksomhed paa Apostlerne, aabnede Veien for deres Tjenesteforretning iblandt Jøder og Hedninger, idet de befriede dem fra Fængsel og fra Fare, og aabenbarede de Hemmeligheder, som Gud ansaae tjenligt at bekjendtgjøre for de Hellige i den Tidsalder. Og naar alle de andre Apostler var hensovede, og Apostelen Johannes var bleven forviist til at grave i Steenkulsminerne paa den eensomme Ø Patmos, vedblev de endnu bestandig trofaste i deres Tjeneste. De fulgte ham did, og udfoldede der for ham alle Tidsaldres og Generationers Tildragelser.

Middelalderens Mørke; Anti-Christi Forfalskninger under Navn af Christendom; Floder af Blod og Oceaner af Taarer, som vilde flyde under en attenhundredaarig Vildfarelse; den mægtige Engel, som igjen skulde overbringe Evangeliet til Jorden, til enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk; Guds Straffedomme i Nedstyrtningen af Vildfarelse og Hemmelighed; Istandbringelsen eller Gjenoprettelsen af de Helliges Kirke; deres endelige Triumph og Herredømme over Jorden; Nedstigelsen af Jesus Christus til at regjere over alle Riger; Opstandelsen af de Hellige og deres Regjering over Jorden; Enden paa

Død og Sorg og Taarer og Graad; Alt — *Alt* forudsagdes af Engelen til den sidste af de Tolv.

Atter, i den nærværende Tidsalder har Engle gjenbragt Evangeliet. Atter har de betroet Apostelskabets Nøgler. Atter har de aabnet nogle af Fortidens, Nutidens og Fremtidens Tildragelser.

Atter har de taget Vare paa Apostles, Propheters og hellige Martyrers Fodtrin fra Vuggen til Graven. Atter har de hjulpet til i Tjenesten og ydet Bistand i at befrie den Allerhøiestes Hellige fra Fængsel, fra Forfølgelse og Død. Og atter er de ifærd med at udøve Hævn paa Jordens store og anseelige Stæder og Nationer.

O hvilken ubeskrivelig Velsignelse er ikke Engles Betjening for de Dødelige? Hvilken frydefuld Tanke, at Mange, som betjene os og vaage over os, er vore Nærbeslægtede — vore Fædre, som er døde og opstandne igjen i forrige Tidsaldere, og som vaager over deres Efterkommere med al den faderlige Omhu og Bekymring, som udmærker kjærlige Fædre og Mødre paa Jorden.

Trefold lykkelige er de, som har lovligt Krav paa deres Beskyttelse, og hvis Opførsel ikke græmmer dem og nøder dem til at forlade deres dyrebare Varetagen.

Aander er de, som har forladt dette Liv og endnu ikke er bleven opreiste fra de Døde.

Disse er to Slags, nemlig: gode og onde.

Disse to Slags indbefatter igjen mange Grader af gode og onde.

De gode Aander, i Ordets ypperste Betydning, er de, som i dette Liv deeltog i Præstedømmet og Evangeliets Fylde.

Denne Klasse af Aander betjener Salighedens Arvinger baade i denne Verden og i Aandernes Verden. De kan vise sig for Mennesker, naar det tillades dem; men da de ikke har et Kjød-Tabernakel, saa kan de ikke skjule deres Glands. Derfor vil en Aand, uden Legeme, hvis det er en hellig Person, være omgivet af en Straaleglands eller Klarhed, som overgaaer Solens.

Hvorimod Aander, som ikke er værdige til at være forherligede, vil vise sig uden denne Straaleglands; og, omendskjøndt de ofte forsøger at gaae for Lysets Engle, er der meer eller mindre Mørke omkring dem.

Mange af de Hedengangnes Aander, som er ulykkelige, svæver i eensom Elendighed omkring Jorden og i Luften, og især om deres gamle Hjem og de Steder, som er gjorte dyrebar for dem ved Erindringen om forrige Optrin. De slettere af disse Aander er det Slags, som Skriften kalder „*onde Aander*,“ „*urene Aander*,“ — Aander, som plager Mennesker i Kjødet, og bevirker forskjellige Sygdomme i det menneskelige System. De vil undertiden gaae ind i Menneskelegemer og gjøre dem afsindige, slide dem i Krampe, kaste dem i Vandet, i Ilden osv. De vil forurolige dem ved Drømme, Mareridt, Modersyge, Feber osv. De vil ogsaa vanskabe dem i Legeme og i Ansigtstræk ved Trækninger, Krampe, Fordreininger osv., og vil undertiden nøde dem til at yttre Gudsbespottelser, frygtelige Forbandelser og endog Ord af andre Sprog. Om tilladte, vil de ofte foraarsage Døden. Nogle af disse Aander er hoeragtige og indgyder i Sindet al Slags Vellystighed, og alle Slags onde Tanker og Fristelser.

En Person, idet han seer en anden i Øiet, som er besat af en ond Aand, vil føle en Rystelse — en nervøs Følelse, hvilken vil være, som om Haaret reiste sig paa Hovedet; i Korthed, en Rystelse liig den, som frembringes i et nervøst System ved Synet af en Slange.

Nogle af disse onde Aander vil, naar en Person besættes af dem, foraarsage en ubehagelig Lugt omkring den saaledes besatte Person, hvilket vil tydelig bemærkes af dem, som er omkring ham, selv om den saaledes plagede Person skulde vaskes og skifte Klæder med faa Minutters Mellemrum.

Der er i Virkeligheden de gyseligste Exempler af Vellystsaand, og af utugtige og vederstyggelige Ord og Handlinger, indgydte og yttrede af Personer, besatte af saadanne Aander, endog om Personerne var dydige og ærbare, saa længe som de besad deres egen Handlefrihed.

Nogle af disse Aander foraarsager Døvhed, andre Maalløshed osv.

Vi kan ikke tilraade noget Lægemiddel for disse mangfoldige Onder, hvilke den stakkels Menneskenatur er underkastet, undtagen et moralsk Levnet, medens vi er i Besiddelse af vore Evner, Bøn og Faste af gode og hellige Mænd, og deres Betjening, hvem Magten er given til at tugte onde Aander og uddrive Djævle i Jesu Christi Navn.

Iblandt de forsjelligartede Aander ude omkring i Verden, er der mange religiøse Aander, som ikke er af Gud, men som bedrage dem, der ikke har Apostelskabets og Præstedømmets Nøgler, eller med andre Ord, Nøglerne til den theologiske Videnskab til at veilede dem. Nogle af disse Aander giver sig tilkjende i visse Sekters Forsamlinger under aaben Himmel, og i næsten alle de Opvækkelser og Forvirringer i religiøse Forsamlinger, de falskeligen saakaldte „*Gjenoplivelser*.“ Alle de besynderlige Henrykkelser, Besvimelser, Skrig, Raab, Dandse, Hop og tusinde andre latterlige og usømmelige Lyd og Lader, som hverken opbygge eller belære, er Frugterne af disse bedragerske Aander.

Vi maa dog snarere ynke end spotte eller foragte de Væsener, som er udsatte for og forsvarer disse Bedragerier. Mange af dem er ærlige, men de har ingen Apostler, eller andre Embedsmænd, eller Gaver til at opdage det Onde, og afholde dem fra at blive vildledte af enhver bedragersk Aand.

Virkelige Syner eller Inspirationer, som vilde opbygge og undervise, er de lært at fornægte. Hvis Peter eller Paulus eller en Engel fra Himlen kom iblandt dem, vilde de angive ham som en Bedrager med den Paastand, at Apostle og Engle var ikke længer nødvendige.

Der er endnu en anden Klasse af vanhellige Aander i Arbeide i Verden — Aander, forskjellige fra alle disse, langt indsigtsfuldere, og, om muligt, endnu farligere. Disse er Spaadoms-, Syns- og Sandsigeraander, fortrolige Aander, „dyrisk Magnetisme,“ „Mesmerisme“ osv., hvilke aabenbarer mange og store Sandheder, blandede med de største Vildfarelser, og udfolder ogsaa megen Kundskab, men de har ikke Nøglerne til den theologiske Videnskab — det hellige Præstedømme.

Disse Aander nægter i Almindelighed Christi Guddommelighed, Forsoningens store Sandheder og

Legemets Opstandelse. Af Saadanne er Shakerne (Skjælverne) i de Forenede Stater og deres Aabenbarelser. De nægte Legemets Opstandelse. Fra denne Kilde er Emanuel Swedenborgs Aabenbaringer, som ogsaa negter Opstandelsen. Fra denne Kilde er ogsaa de Aabenbaringer, som Andrew Jackson Davis af Poughkeepsie, New York, havde, som negter Opstandelsen og Forsoningen. Fra denne Kilde er alle de Aabenbaringer, som negter Evangeliets Ordinancer og det hellige Aposterskabs Nøgler og Gaver.

Sidst af Alle er dem, som ikke gaaer ind ad Døren, men stiger over paa en anden Maade ind i Faarestien; og som propheterer eller arbeider i deres eget Navn og ikke i Jesu Christi Navn.

Ingen kan gjøre et Mirakel i Jesu Christi Navn og ved hans Myndighed, uden han er en god Mand og bemyndiget af ham.

Tale

af Præsident Brigham Young, i Tabernaklet den 3die Juni 1855.

(Fortsat fra Pag. 37).

Jeg vil give Eder mine Grunde for dette. Dersom Adam ikke havde syndet, og dersom hans Afkom havde vedblevet paa Jorden, kunde de ikke have kjendt Synd eller det Bittre fra det Søde, ei heller vilde de have kjendt Retfærdighed, af den tydelige og simple Aarsag, at enhver Virkning kan ikkun blive tydeligen lagt for Dagen ved sammes Modsætning. Dersom de Hellige kunde opfatte Tingene som de er, naar de er kaldte til at gjennemgaae Prøvelser og gjøre hvad de kalder Opoffrelser, saa vilde de anerkjende dem at være de største Velsignelser, som kunde gives dem. Men sæt dem i Besiddelse af sande Principer og sande Nydelser uden det Modsatte deraf, og de kunde ikke forstaae hvad Nydelse er, de kunde ikke skatte Lyksalighed. De kunde ikke skjelne Lys fra Mørke, fordi de ingen Kundskab havde om Mørke og vilde følgelig være berøvede en opfattende Sands for Lyset. Dersom de ikke skulde smage det Bittre, hvorledes kunde de vurdere det Søde? — De kunde ikke. De vilde være ligesom en Maskine, og de kunde ikke nærme sig Standpunktet for de Umælendes nærværende Nydelse, og sandsynligviis ikke engang Planterigets. For at kjende det Bittre, maa de smage det; de maa gjøres bekjendte med det Onde, som findes i Tilværelsen, ellers kan de ikke fatte det Gode. Dersom Folket kunde see og forstaae Tingene, som de er, vilde de, istedetfor at sige: „Jeg har opoffret en stor Deel for dette Rige,“ forstaae at de aldeles ingen Opoffrelser havde gjort. De har annammet Velsignelsen af Guds Kundskab til at kjende og forstaae Tingene, som de er, paa det at de kan skjelne mellem det Onde og det Gode, mellem Lyset og Mørket, mellem det som er af Gud og det som ikke er af Gud, mellem det, som er skikket til at ophøie og

forherlige Folket, og det, som er skikket til at føre dem ned til Fordærvelse og Ødelæggelse, indtil de ikke vilde være mere.

Det er en besynderlig Idee, men een Idee, i hvis Gunst der er mange Vidnesbyrd, at naar Folket tager den nedadgaaende Vei, een der er skikket til at ødelægge dem, da vil de virkeligen blive ødelagte i enhver Betydning af Ordet. Vil de vorde, hvad der kaldes tilintetgjorte? Nei, der gives ikke noget Saadant som Tilintetgjørelse; thi I kan ikke tilintetgjøre Elementerne, hvoraf Tingene blive skabte. Men Jesus vil tage Herredømmet og regjere indtil han har afskaffet Døden og den, som har Dødens Vælde, hvilket er Djævelen. Folket tænker, at mange af Herrens Aabenbaringer er haarde, og siger: „Herren har givet denne Aabenbaring for at prøve mig, for at prøve Styrken af min Tro." Det er Herrens Hensigt, at hans Folk skulde have Erfaring; derfor vil jeg ikke for et Øieblik bestride, uden det jo var Herrens Villie, at vi skulde gjøres bekjendte med Mørket og underlægges Forfængelighed.

Det er min fuldeste Tro, at det var Herrens Hensigt, at Adam skulde nyde af den forbudne Frugt, og jeg troer, at Adam kjendte alt angaaende det, førend han kom til denne Jord. Jeg troer, at der var ingen anden Vei, som førte til Throner og Herredømmer, uden for ham at overtræde, eller tage den Stilling, som Overtrædelse alene kunde sætte et Menneske i, at nedstige under alle Ting, at de kan opstige til Throner, Fyrstendømmer og Magter; thi de kunde ikke opstige til den Værdighed, uden først at nedstige, heller ikke efter noget andet Princip.

Jeg tvister ikke om uden jo I og jeg af Naturen skulde elske Verden; dette troer jeg i Sandhed. Jeg troer, at Gud har bestemt fra umindelige Tider, at vi skulde være i Mørke og Uvidenhed, og til samme Tid troer jeg, at det er hans Villie, at vi skulde modtage Lys og Kundskab, for at vi kan forstaae sande Principer og den rigtige Stilling, de Hellige bør tage, for bestandig at kunne skjelne mellem det Onde og det Gode. Jeg troer alt dette ligesaameget, som jeg troer enhver anden Ting, der hører til Menneskeslægten. Det er derfor Herrens Hensigt, at Menneskene skulde stilles i denne mørke, uvidende og egenkjærlige Tilstand, at vi af Naturen skulde hænge ved Jorden; thi som det sagdes her sidste Sabbat, Jorden er meget god i og for sig selv og fordrager en celestial Lov, følgelig skulde vi ikke foragte den, heller ikke ønske at forlade den, men snarere tragte efter og bestræbe os for at adlyde samme Lov, som Jorden fordrager, og holde den ligesaa hæderlig, som Jorden gjør.

Om vi vedbliver saa trofast i denne Lov, er vi sikkre paa at faae vor Opstandelse og Ophøielse, thi da kan vi see og forstaae Tingene som de er. Da, istedetfor at slutte, at Herren har draget os ind i Vanskeligheder, og nødt os til at gjøre hvad som er ubehageligt for vore Følelser, og lide Tab paa Tab til ingen Nytte, skal vi forstaae, at hans Hensigt med alt dette var at berede os til at boe i hans Nærværelse, til at besidde hans Aand, som er Retfærdighed og Forstand, thi Intet uden Reen-

hed og Hellighed kan boe hvor han er. Han har beskikket det saaledes, at vi med det naturlige Sind ikke kan see og forstaae de Ting, som er af Gud, derfor maa vi søge til Herren og faae hans Aand og sammes Lys for at forstaae hans Villie. Og naar han kalder os til at gjennemgaae Lidelser, Prøvelser, Fristelser og Vanskeligheder, dersom vi besad Aandens Lys, vilde vi ansee dette som den største Velsignelse, der kunde gives os.

Naar Herren gav Aabenbaringen, som underviste os i vor Pligt, angaaende at hellige hvad vi have, dersom Folket da kunde have forstaaet Tingene præeis som de er og havde adlydt den Aabenbaring, vilde det hverken have været meer eller mindre end at opgive det, som ikke er deres eget, til ham, hvem det tilhører. Og saaledes er det nu. Men hvilke forfængelige og daarlige Grundsætninger og Begreber har ikke indsneget sig i Verden og indtaget Folkets Sind! De er langt fra Saliggjørelsens og Gudfrygtighedens sande Principer; og Verden er sunken saa dybt i Ugudelighed, Elendighed, Misforstaaelse og enhver Slags Uvidenhed, og enhver Slags Ugudelighed, som kan opfindes og indføres af Djævelen og Folket i Forening, saa at endog nogle af de Hellige er næsten overtalte til at tænke, at Herren har opfordret dem til at hellige, til at opgive Noget, som de betragter som deres Eget, endskjøndt det i Virkeligheden ikke er saa, til Nogen, som aldrig eiede det. Nogle af Folket føler saaledes, og det er som Følge af den Ugudelighed, der er paa Jorden. Herren har ikke opfordret dem til at afgive for en Skillings Værdi, som ikke er hans eget. Folket kunde ikke eie det, og om de gjorde, har de Magt til at bevare det? Nei! Kan de bevare deres Huse for Ildens rasende Elementer? Nei! Har de Magt over deres Afgrøde til at holde den fra at mugne, til at bevare den fra Meeldug og fra at ødelægges af Insekter? Nei! Har de Magt til at bevare deres Kreature i Live? Nei! Kan de gjøre disse Ting uafhængig af Herren den Almægtiges Magt? Nei! Det er en forfængelig og taabelig Tanke for Mennesket at tænke, at de eier Noget af dem selv, thi de gjør ikke! Det er her i vor Besiddelse, men hvorledes kom det saa? De veed ikke! Her er Liv, men kjender de Kraften, som gav det, eller Maaden, hvorpaa det kom? Jordens Overflade er fuld af Planter og Dyr af forskjellige Slags, men er Menneskene fortrolige med den hemmelige Oprindelse til deres Væxt og Tilværelse? Menneskene bør for det Første udfinde hvorledes disse Ting kom og hvem som frembragte dem. De vil indrømme med eet, at der aldrig var et Huus, som ikke blev bygget, og de forstaaer Grundsætninger for menneskelig Kunst, men forstaaer ikke tilfulde Naturens Virkninger, endskjøndt de hidrører fra simple og naturlige Grundsætninger.

Derfor seer de Bjergene, og veed ikke hvorledes de er frembragte, Græsset, men veed ikke efter hvilket Princip det voxer; Qvæget kommer og gaaer, men de kjender ikke deres første Oprindelse. Menneskeslægten udspreder sig paa Jorden, men veed ikke, hvorledes de kom her, og er ikke fortrolige med Virkningerne af den Magt, som underholder dem. Dette burde Folket udfinde allerførst, og da vilde de komme

til Kundskab om, at Jorden og dens Fylde er Herrens, og at der endnu er en Evighed af Materie at blive organiseret. Naar de Hellige udfinder Sandheden som den er, saa vil de erfare, at de har Intet at hellige i Virkeligheden, at de har Intet at give til Herren, fordi de havde Intet, uden hvad allerede tilhørte ham. Vi synes at besidde meget, og dersom vi er trofaste og udholde indtil Enden, vil vi blive kronede, og da vil Herren sige, det er nok, I har beviist Eders Trofasthed. At tale sammenligningsviis, han vil tale med dem som en Fader taler med sine Børn. Til een Søn siger han: „gaae og forbedre hiin Gaard, endskjøndt jeg giver dig ikke Skøde paa den;“ til en anden siger han: „tag denne Gaard,“ og til en tredie: „tag denne,“ og alle paa de samme Betingelser, „og jeg vil see hvad I vil gjøre med disse mine Gaarde.“ De tænker, at Eiendommene er allerede deres, men de tager Feil, thi Faderen gav dem ikke Skøde paa dem. Den ældste Søn indhegner, pløier og forbedrer den, bygger et Huus og en god Ladegaard paa den, planter en Frugthave, opdrætter Qvæg og gjør Eiendommen meget mere værdifuld, end den var, naar Faderen anbetroede ham den. „Velan John,“ siger Faderen, „du har viist dig som en forstandig og trofast Forvalter, jeg vil nu give dig et Skøde paa denne Eiendom, som jeg har eiet saa længe, paa det den maa være din Eiendom.“ Han siger til Wilhelm: „hvorledes er det med din Gaard?“ „Ih, Fader! den er omtrent den samme, som naar du gav mig den til at forbedre; jeg har ikke gjort meget; jeg har avlet lidt Hvede og Mais.“ „Hvor er dit Huus Wilhelm?“ „O! jeg var ikke vis paa at Landet var mit, saa jeg byggede ikke noget.“ „Hvorfor byggede du ikke en Lade?“ „Ih, jeg vidste ikke, at jeg skulde komme til at besidde det, saa jeg gav mig ikke af med det Bryderi; og hvad en Frugthave angaaer, plantede jeg ikke nogen for dig til at give til nogen anden af Drengene.“ „Du er en troløs Forvalter, og du kan gaae og faae dig en Gard, og jeg vil tage denne, som du kunde have forbedret og besiddet som en evig Arv, og give den til John, thi han har været trofast.“ Parabelen, som Jesus fremsatte, er en passende Forklaring af dette Princip, hvori han ligner Himmeriges Rige med en Mand, der drog til et langt fraliggende Land, og kaldte sine Tjenere, og overantvortede dem sit Gods; og „gav Een fem Talenter og en Anden to og en Anden eet osv. Den, som modtog det ene Talent, gik hen og skjulte det; han var en utro og unyttig Tjener, saa at hans Herre tog fra ham det ene Talent og gav det til ham, som havde ti. Saaledes er det med Herren i alle Ting. Om Mennesker er trofaste, vil Tiden komme, naar de vil besidde Magt og Kundskab til at faae, organisere, bringe i Tilværelse og eie. Hvad af dem selv, uafhængig af deres Skaber? Nei! Men de og deres Skaber vil stedse være eet, de vil stedse være af eet Hjerte og af eet Sind, arbeidende og virkende tilsammen; thi hvadsomhelst Faderen gjør, gjør Sønnen ligesaa, og saaledes vedbliver de i alle deres Operationer igjennem al Evighed. Johannes vil vorde

agtet værdig til at modtage hans Arvedeel, men Wilhelm vil blive arveløs, og det, som han syntes at have, vil vorde ham frataget og givet til den trofaste Forvalter.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Udenlandske Efterretninger. „*Deseret News*" for August indtil den 29de, „*St. Louis Luminary*" for den 6te October og „*The Mormon*" for den 13de October er ankomne, hvorfra vi gjør følgende Uddrag:

Udsigterne for Kornhøsten i Utah. *Hveden* lover i enkelte Egne, uanseet Skaden, som Græshopperne har foraarsaget, at give en temmelig rig Afgrøde, idet mange Marker er bleven skaanede for Ødelæggelsen. *Maisen* seer godt ud næsten over hele Territoriet og vil i nogle Egne blive den fornemste Afgrøde. *Kartoflerne* staaer godt; og naar der haves tilstrækkeligt af Mais og Kartofler, vil der ikke blive nogen Fare for Hungersnød. Af *Meloner* er der fuldt op til Salgs, som kan nydes, saalænge det varme Veir vedvarer. Helbreden over hele Territoriet er i Almindelighed god, naar man tager Hensyn til den stærke Varme, og Virksomheden stor i alle Retninger.

Som en Mærkværdighed berettes, at et nyt Slags Sukker fabrikeres af en sød Substants, som lægger sig paa Træernes Blade, hvorom Ældste L. N. Scovil skriver saalede fra Staden Provo den 31te Juli:

Sidstleden Uge opdagedes en sød Substants paa Træernes Blade. Enkelte begyndte at samle det ved at afrive Løvene og lægge dem i Vand, paa denne Maade lavede Broder A. Daniels 11 Pd. Sukker paa een Dag; det seer ud og smager som Sukker, der er lavet af Valdbirkens Saft. Mange Snese af Mænd, Qvinder og Børn er nu beskjæftigede med at indsamle det.

Da det først opdagedes, sagde Nogle, at det var Honningdug, Andre at det udkom fra Cottonwood Træets Blade, men det findes paa alle Slags Blade og paa Klipperne. Mine Børn har samlet og bragt ind en Mængde af det, som de havde taget fra Løvet, saaledes som det havde afsat sig; mange af Bladene er bedækkede med et Lag af denne søde Substants saa tykt som Vinduesglas, og paa nogle er det meget tykkere.

Der er siden lavet flere tusinde Pund af dette Sukker, som, formedelst Maaden, hvorpaa det er fremkommet, har faaet Navnet *Mannasukker*.

Af et Brev fra Præsident E. Snow og Ældste Charlie, som Doctor J. M. Bernhisel, Utahs Repræsentant ved Congressen i Washington, bragte med sig til St. Louis, erfares at en Deel af

den engelske og danske Emigration af de Hellige passerede Fort Bridger den 29de og 30te August sidstleden. Nævnte Fort ligger omtrent 33 danske Mile fra Utah; der er følgelig al Sandsynlighed for at de Hellige naaede Dalen inden Midten af September. De var Alle vel, drog frem i smuk Orden og deres Qvæg saae godt ud. En ti eller tolv Vogne, belæssede med Meel, drog dem imøde fra Dalen for at afhjælpe den Mangel af Proviant, som muligen kunde opstaae. Ligeledes var adskillige Par Oxer udsendte for at erstatte dem, som kunde være døde formedelst Virkningerne af alkalisk Vand eller andre Aarsager.

Jordens store Stæder.

Maaskee Jorden aldrig indeholdt større og folkerigere Stæder, end i nærværende Tid, men der har været mange, som har indehavt mere vigtige Stillinger i Nationers Herredømme, lige saa vel som været Markedspladse for Verdens Handel og Rigdom. Af denne Klasse maa vi først bemærke Babylon, som blev grundlagt af Nimrod og var een af de første Stæder efter Syndfloden, dets Volde og Fæstningsværker saavel som dets hængende Haver, var iblandt Verdens Underværker; det var et Rige i sig selv, det var ogsaa det „Hoved af Guld," som Nebuchadnezar saae i sin Drøm. (Dan. 2, 38.) Under Nebuchadnezars Regjering var det paa Høiden af dets Glands og Magt, og begyndte fra den Tid af at svinde hen indtil, som det nu er, en Hob af øde Ruiner, og alt hvad der er igjen af Babylon, er dets forbigangne Historie. Dernæst kommer Thebes, Middelpunktet og Moderstaden for det een Gang saa herlige Rige, Ægypten, med Lexo's og Karnac's „paladslige Boliger;" det antages, at Staden med de „hundrede Porte" existerede i Fylden af dens Magt fra omtrent 1600 til omtrent 800 Aar før Christus. Den er nu en Hob af prægtige Ruiner. Med Thebes er forbundet den eengang mægtige og rige Stad, Memphis, Bibelens Noph, og Pharaonernes Residentsstad; den var i en lang Tid Thebes's Medbeiler, baade som en kongelig Stad og et Sæde for Handelen; for Nærværende er dens gamle Beliggenhed en Gjenstand for Ordstrid. Palmyra, „Palmernes Stad," blev grundlagt af Salomon, i hvis Tid den var en stor Handelsstad, og dens stolte Ruiner fortæller et Sagn om dens forrige Glands. Den omtales i Bibelen som „Thadmor i Ørkenen."

Athen, som var skjøn og beriget ved Byttet af Grækernes Krige, indtil den blev hele Verdens Under og Beundring, har nu blot 15,000 Indvaanere.

Rom, „den evige Stad," som eengang beherskede Verden, og var Kunsternes og Videnskabernes Sæde; endog i nærværende Tidsalder inspirerer Omtalen af dets Navn Sindet med Ærefrygt og Agtelse; den har trehundrede, fire og tredsindstyve Kirker, af

disse er Domkirken St. Peter den største og meest forbausende i hele Christenheden. Den er Gudernes og Heltenes Stad, og endog i dens skidne Gader, og midt iblandt dens snavsede Indvaanere, opstaaer der nogle svage Begreb i vor Forestilling om den gamle Adel og Pragt af denne eengang saa mægtige men faldne Stad. Dens nærværende Befolkning er 175,838.

Constantinopel blev beriget med Krigsbytte fra den halve Verden — den har været beleiret to hundrede og elleve Gange, men indtagen blot sex Gange; det Indre af Staden er meget middelmaadig i Sammenligning med dens ydre Udsende, — trange, smudsige, steile Gader og lave Træhuse hører til Dagens Orden.

Carthago, samtidig med Rom og i en lang Tid dens Medbeiler, er ikkun kjendt ved det Forbigangnes Historie; den laae nær det Sted, hvor Tunis nu ligger paa Afrikas Nordkyst.

Venedig, som er bygget paa 70 Øer og sammenføiet ved omtrent 200 Broer, var eengang „Havets Herskerinde," og den rigeste Stad i Europa; den er nu underlagt Østerrig og har neppe nogen Handel. Den nærværende Befolkning er 126,768.

Cordova i Spanien indtog — under Morernes Herredømme — henved otte Leguas (omtrent 4½ danske Mile) af Floden Guadalqvivirs Bredder, og indeholdt 600 større og 3,837 mindre Moskeer (muhamedanske Kirker), 4,300 Minaretter eller Taarne, 900 offentlige Bade, 20,455 Butikker, 60,300 Hoteller eller Paladser, og 213,070 Vaaningshuse. — Den indeholder nu under 46,000 Indvaanere.

Valencia, ogsaa i Spanien, havde fordum 600,000 Indvaanere, har nu ikkun 130,000.

Om den nærværende Tids Stæder vilde det være unødvendigt at give nogen historisk Skildring, eftersom deres Historie og nærværende Forfatning er stedse for Øinene af Avislæsere. Følgende er en tilforladelig Opgave over Folkemængden i de største Stæder, som nu existerer:

London omtrent	2,500,000.
Paris	1,200,000.
New York . . .	750,000.
St. Petersborg .	450,000.
Wien	500,000.
Berlin	450,000.
Constantinopel .	450,000.
Neapel	420,000.
Philadelphia . .	450,000.
Manchester . . .	400,000.
Liverpool	400,000.

Desforuden er der nogle store Stæder i Asien, hvis Størrelse og Folkemængde har stedse været en Formodningssag. Forrest af disse er Jeddo i Japan, der af Nogle antages at være den største Stad i Verden og at indeholde 5,000,000 Indvaanere, endskjøndt Andre ikkun siger 700,000, sandsynlig 2,000,000. Canton og Nanking overskrider begge 1,000,000 og Pekin 2,000,000. Miako i Japan og Calcutta i Madras i Hindostan har omtrent 500,000 hver. Cairo i Ægypten er den største Stad i Afrika og indeholder omtrent 250,000 Sjæle. Rio de Janeiro har omtrent 200,000, og er den støre Stad i Syd-Amerika.

„The Luminary."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1835. (Fortsatfra Pag. 40).

Mandagen den 5te. Jeg vendte tilbage hjem, meget træt af at ride i Regnen. Tilbragte Resten af Dagen med at læse, anstille Betragtninger osv. Og bivaanede om Aftenen et Raad af de tolv Apostle; havde en herlig Tid og gav dem megen Underviisning angaaende deres Pligter for Fremtiden; sagde dem, at det var Guds Villie, at de skulde tage deres Familier til Missouri næste Aarstid; at de ogsaa dette Efteraar skulde overvære den høitidelige Forsamling af de øverste Ældste for at organisere Propheternes Skole; og at indfinde sig ved Ordinancen, Fodvaskningen; og at berede deres Hjerter i al Ydmyghed til Iførelsen af Kraften fra det Høie; hvortil de alle samtykte som een Mand, og syntes høiligen at glæde sig. Maa Gud forunde alle de Tolv at leve indtil en god, høi Alder, for Christi, Forløserens, Skyld — Amen.

Tirsdagen den 6te. Hjemme. Ældste Stevens kom til mit Huus og laante F. G. Williams og Co. sex hundrede Dollars, hvilket storligen af hjalp vor nærværende Nød. Maa Gud velsigne og bevare hans Sjæl evindelig.

Eftermiddagen. Blev kaldt paa til at besøge min Fader, som var meget syg af en Feber; noget bedre henimod Aftenen. Anvendte Resten af Dagen til Læsning og Betragtning.

Onsdagen den 7de. Gik hen for at besøge min Fader, fandt ham meget svag, gav ham nogle milde Urter overeensstemmende med Befalingen. Maa Gud forunde, at hans Helbred snart maa gjenoprettes for Christi, Forløserens, Skyld, — Amen.

Biskop Whitney og Broder Hyrum Smith begav sig over Land med Postvognen til Buffalo, New York Stat, for at kjøbe Varer til at fylde Committeens Forraadshuus. Gud give i Jesu Navn, at deres Liv maa blive sparte, og at de maa have en lykkelig Reise, og intet Tilfælde eller Sygdom af mindste Slags ramme dem, saa at de maa vende tilbage hjem med Hilsen og i god Behold til deres Families Skjød.

Velsignet af Herren er Broder Whitney, ja Biskoppen over de Sidste Dages Helliges Kirke, thi Bispedømmet skal ikke tages fra ham, saa længe han lever. Og Tiden vil komme, at han skal overvinde al sin Sneverhjertethed, og alle sine gjerrige Attraaer, som saa lettelig faaer Indpas hos ham; og han skal uddele med rund Haand til den Fattige og Trængende, til den Syge og Bedrøvede, Enken og den Faderløse. Og forunderligen og mirakuløst skal Herren, hans Gud, sørge for ham, endog saa at han skal blive velsignet med denne Jords gode Ting, og hans Sæd efter ham fra Slægt til Slægt. Og det skal skee, at efter det Maal, som han med rund Haand udmaaler til de Fattige, skal det blive ham tilmaalt igjen af hans Guds Haand, ja hundrede Fold. Engle skal vogte hans Huus og bevogte hans Efterkommeres Liv, og de skal blive meget store og meget talrige paa Jorden. Hvem han velsigner, de skal være velsignede; hvem han forbander, de skal være forbandede; og naar

hans Fjender søger efter ham for at skade og ødelægge ham, og han skulde staae op og forbande, da skal Guds Haand være over hans Fjender i Straffedom, de skal vorde aldeles beskæmmede og bragte til Ødelæggelse. Derfor skal han blive bevaret til det Yderste, og hans Liv skal være dyrebart for Herrens Aasyn; han skal opstaae og ryste sig, som en Løve reiser sig fra sin Hule og brøler indtil Høiene skjælver; og som en Løve gaaer frem iblandt de mindre Dyr, saaledes skal hans Fremgang vorde, hvem Herren har salvet til at ophøie de Fattige og ydmyge de Rige, derfor skal hans Navn være i det Høie og hans Hvile iblandt de Helliggjorte.

Begyndte igjen denne Eftermiddag at oversætte de gamle Optegnelser.

Torsdag den 8de. Hjemme. Pleiede min Fader med stor Ængstelse.

Fredag den 9de. Hjemme. Pleiede min Fader.

Løverdag den 10de. Hjemme, og besøgte min Faders Huus; fandt at han aftog meget hurtig.

Søndag den 11te. Pleiede min Fader igjen, som var meget syg. I hemmelig Bøn om Morgenen sagde Herren: „Min Tjener, din Fader skal leve.“ Jeg opvartede ham hele denne Dag med mit Hjerte opløftet til Gud i Jesu Christi Navn, at han vilde gjengive ham hans Helbred igjen, saa at jeg kunde være velsignet med hans Selskab og Raad, idet jeg vurderede det som en af de største jordiske Velsignelser at være velsignet med Forældres Selskab, hvis modnere Aar og Erfaring gjør dem dygtige til at meddele de sundeste Raad.

Om Aftenen kom Broder David Whitmer ind. Vi paakaldte Herren i mægtig Bøn i Jesu Christi Navn og lagde vore Hænder paa ham, og truede Sygdommen. Og Gud hørte og besvarede vore Bønner — til stor Glæde og Tilfredshed for vore Sjæle, opstod vor gamle Fader og klædte sig selv paa, jublede og priste Herren, kaldte paa Broder William Smith, som havde trukket sig tilbage til Hvile, at han kunde prise Herren tilligemed os, ved at forene sig i Lovsang til den Høieste.

Mandag den 12te. Reiste til Willoughby i Selskab med min Kone for at kjøbe nogle Varer i William Lyons Boutik. Paa vor Tilbagereise fandt vi en Hr. Bradley liggende tversover Veien. Han var bleven kastet ned fra sin Vogn, og var meget beskadiget af Faldet.

Tirsdag den 13de. Besøgte min Fader, som i Sandhed var kommet sig betydelig efter sin Sygdom, hvilket bragte os til at beundre vor himmelske Faders Magt, Kraft og Nedladenhed i at besvare vore Bønner paa hans Vegne.

Onsdag den 14de. Hjemme.

Torsdag den 15de. Arbeidede i Faders Frugthave med at samle Æbler.

Fredag den 16de. Blev kaldt ind i Trykkeriet for at afgjøre nogle Vanskeligheder i den Forretningsgreen. Om Aftenen døbte jeg Ebenezer Robinson. Herren udgjød sin Aand over os, og vi havde en glædelig Stund.

Løverdag den 17de. Kaldte min Familie tilsammen, og ordnede mine huuslige Anliggender, samt afskedigede mine Kostgængere.

Søndag den 18de. Bivaanede Forsamlingen i Kapellet, confirmerede Adskillige, som var bleven

døbte, og velsignede adskillige Børn med den nye og evige Pagts Velsignelser. Ældste Parley P. Pratt prædikede om Formiddagen, og Ældste John F. Boynton om Eftermiddagen. Vi havde en behagelig Dag.

Mandag den 19de. Hjemme. Fremviste Oldtidens Optegnelser til Mange, som besøgte mig for at see dem.

Tirsdag den 20de. Hjemme. Prædikede om Aftenen i Skolehuset.

Onsdag den 21de. Hjemme.

Torsdag den 22de. Hjemme, beskjæftiget med mine huuslige Anliggender.

Fredag den 23de. Hjemme. Om Eftermiddagen Kl. 4 forsamledes Oliver Cowdery, David Whitmer, Hyrum Smith, John Whitmer, Sidney Rigdon, Samuel H. Smith, Frederik G. Williams og W. W. Phelps, og vi forenede os i Bøn med een Røst for Herren om følgende Velsignelser: At Herren vilde give os tilstrækkelige Midler til at befrie os fra alle vore Trængsler og Vanskeligheder, hvori vi er stillede formedelst vor Gjæld; at han vilde aabne Veien og befrie Zion i den bestemte Tid, og det uden Blodsudgydelse; at han vilde holde vore Liv dyrebare, og forunde os at leve en almindelig Menneskealder, og aldrig falde i Døbelens Hænder eller Magt i Missouri, eller paa noget andet Sted; at han ogsaa vilde bevare vore Efterkommere, at Ingen af dem maa falde, endog ikke indtil Tidens Ende; at han vilde give os tilstrækkeligt af jordiske Velsignelser til at føre os til Zion, og at vi maa kjøbe Arvelodder i det Land, ja! nok til at fremme og fuldende det Værk, hvortil han har beskikket os; og tillige at han vilde staae alle Andre bi, som ønsker, ifølge hans Befalinger, at gaae op og kjøbe Arvelodder; og alt dette med Lethed og uden Forvikling eller Forstyrrelse; og tilsidst, at han i Enden vilde frelse os i hans celestiale Rige.

Løverdag den 24de. Hr. og Mad. Goodrich aflagde et Besøg for at see de gamle Skrifter, og ligeledes Dr. F. G. Williams for at see Mummierne. Brødrene Hawks og Carpenter fra Michigan besøgte os og tøvede Natten over.

Søndag den 25de. Bivaanede Forsamlingen tilligemed Brødr. Hawks og Carpenter. Præsident Rigdon prædikede om Formiddagen, Ældste Lyman E. Johnson om Eftermiddagen, hvorefter Ældste S. Brunson forenede Broder William Perry og Søster Eliza Brown i Ægteskab, og jeg velsignede dem med langt Liv og Lykke i Jesu Christi Navn.

Om Aftenen bivaanede jeg Bønforsamling, aabnede den, og formanede Brødrene og Søstrene omtrent een Time. Herren udgød sin Aand, og nogle herlige Ting blev talt ved Tungemaalsgaven og oversat angaaende Zions Forløsning.

Mandag den 26de. Gik til Chardon for at overvære County Retten i Selskab med Brødr. Hyrum, Samuel og Carlos Smith. Broder Samuel var indkaldt til Forhør for denne Ret for ikke at have gjort sin militære Pligt, og blev mulcteret fordi vi ikke havde vore Conferenceforhandlinger med os for at bevise at F. G. Williams var Skriver for Conferencen. Dette Vidnesbyrd skulde vi have bragt med os, havde det ikke været for Forsømmelsen af vor Raadgiver eller Procurator, som ikke satte

os i Besiddelse af denne Underretning — dette følte vi var en Mangel af Troskab mod hans Client, og vi anseer det som en nedrig Fornærmelse, udøvet mod os paa Grund af vor Tro, paa det at de Ugudelige kunde have ulovlig Magt over os, og trampe os under deres vanhellige Fødder. Og som Følge af denne Forsømmelse blev en Mulct af tyve Dollars, indsluttende Sagsomkostningerne, paalagt Broder Samuel, hvilket nødte ham til at sælge sin Ko for at udrede nævnte Udgift. Og jeg siger i Jesu Navn, at de Penge, som de saaledes har taget uretfærdigen, skal være et Vidnesbyrd imod dem og en Kræft, og æde deres Kjød som Ild.

Tirsdag den 27de. Om Morgenen blev jeg anmodet om at besøge Broder Samuel Smith's. Hans Hustru laae i Barselseng og i en farlig Tilstand. Br. Carlos tog afsted til Chardon efter Dr. Williams. Jeg gik ud paa Marken og bøiede mig for Herren, og paakaldte ham i mægtig Bøn paa hendes Vegne. Og Herrens Ord kom til mig, sigende: „Min Tjener Frederik skal komme, og skal faae Viisdom given til at behandle hende med Klogskab, og min Tjenerinde skal vorde forløst med et levende Barn, og blive sparet.“ Lægen kom omtrent een Time efter, og i Løbet af to Timer blev hun forløst, og saaledes blev enhver Tøddel opfyldt, som Gud havde aabenbaret for mig. Om Aftenen prædikede jeg i Skolehuset for en sammentrængt Forsamling.

Onsdag den 28de. Hjemme, varetagende mine huuslige Anliggender.

Torsdag den 29de. Broder W. Parish begyndte at skrive for mig for femten Dollars om Maaneden. Jeg betalte ham sexten Dollars i Forskud af Committeens Forraadshuus. Fader og Moder Smith besøgte os. Medens vi sad og skrev, gik Biskop Partridge, som just var kommen tilbage fra Østen, forbi vore Vinduer.

Jeg blev anmodet om at indfinde mig for Høiraadet, som da var siddende, for at afgive mit Vidnesbyrd i en Klage, frembragt af Br. William Smith imod Br. David Elliot for at have tugtet sin Datter for overdrevent. Mit Vidnesbyrd var til Gunst for Broder Elliot, paa Grund af en Samtale med Forældrene og Pigen i deres Huus i Chagrin. Jeg var overbeviist om, at Pigen havde feilet, og at Naboerne forsøgte at foranledige en Forvikling.

Vendte tilbage til vor Skriverstue; gik til Dr. Williams efter min store Dagbog, gjorde nogle Bemærkninger til min Skriver angaaende Planen for Staden, som skal bygges herefter paa denne Grund, helliget til en Stav for Zion.

Medens jeg var hos Doctorens, kom Biskop E. Partridge ind i Selskab med Præsident Phelps. Det glædede mig meget at see ham. Vi undersøgte Mummierne, vendte tilbage hjem, og min Skriver begyndte at skrive i min Dagbog en Historie om mit Liv; sluttede Præsident Cowderys andet Brev til W. W. Phelps, som Præsident Williams havde begyndt.

Biskop Whitney og hans Hustru tilligemed hans Fader og Moder kom for at besøge os. Hans Forældre, som var nylig ankomne fra Østen, kom for at erkyndige sig om Fremkomsten af Mormons Bog. Biskop Partridge og nogle Andre kom ind. Jeg satte mig da ned og fortalte dem Historien om Fremkomsten af Bogen. Enge-

lens Betjening til mig, Begyndelsesgrundene af Christi Evangelium osv. De viste sig veltilfredse, og jeg forventer at døbe dem om faa Dage, endskjøndt de ikke har gjort nogen Anmodning af det Slags.

Gik til Raadet. Præsidentskabet opstod og sluttede. Paa Tilbageveien bemærkede Ældste Boynton, at lange Debatter var skadelige. Jeg svarede, at det i Almindelighed var Tilfældet, at altfor megen Ordstrid tillodes paa begge Sider, og at deres Forhandlinger udtværedes altfor længe til ingen Nytte.

Vi blev kaldte til Aftensmaaltidet. Medens vi sad tilbords, tillod vi os en fri Udvexling af Tanker, og Biskop Whitney bemærkede til Biskop Partridge, at den Tanke just opstod i hans Sind, at vi maaskee om eet Aar fra denne Tid kunde sidde tilsammen omkring et Bord i Landet Zion. Min Kone bemærkede, at hun haabede at det maatte være Tilfældet, at ikke alene de, men de Øvrige af Selskabet, som var tilstede, kunde tage Plads omkring hendes Bord i hiint Forjættelsens Land. Den samme Følelse blev gjengjældt fra Selskabet omkring Bordet, og mit Hjerte svarede Amen! Maa Gud forunde os det, er min Bøn i Jesu Christi Navn.

Efter Aftensmaaltidet gik jeg i Høiraadet i Selskab med min Hustru og nogle Andre, som hørte til mit Huus. Jeg blev anmodet om at tage et Sæde hos Præsidentskabet, og præsidere i et Forhør over Søster Elliot. Jeg gjorde saaledes. Min Moder blev opfordret at aflægge Vidnesbyrd, og begyndte at fortælle Omstændigheder, som havde været bragt for Menigheden og afgjort. Jeg modsatte mig en saadan Vidneførsel. Anklageren, Br. William Smith, opstod og beskyldte mig for, at jeg ugyldiggjorte eller betvivlede min Moders Vidnesbyrd, hvilket jeg ikke havde gjort, eller ønskede at gjøre. Jeg sagde ham, at han var ude af sin Plads, og opfordrede ham at sætte sig ned. Han vægrede sig.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

N. Nilson	38 Rd.	3 Mk.	„ Sk.
A. P. Trane	60 —	„ —	„ —
C. C. A. Christensen	32 —	„ —	„ —
Johan Svenson	64 —	4 —	10 —
J. C. Thomsen	50 —	„ —	„ —
Summa	245 —	1 —	10 —

Indhold.

	Side.
Engle og Aander	49.
Om Helligelse af Eiendom, en Tale af Præs. B. Young (fortsat)	53.
Redactionens Bemærkn.	57.
Jordens store Stæder	58.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	60.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes aa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.